Ч. 27. Второк 18 (5) лютого 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Вісти політичні.

З делеґаций. — Справа марокканьска. — Заговор на іспаньского короля. — Події в Портуґалії.

Дня 12 с. м. промавляв в делеґациях бар. Еренталь, щоби боронити свою зелізничу політику на Балкані, против якої зняла ся ціла буря в заграничній прасі а особливо в орґанах франко-росийского союза. Приводом до того атаку на австро-угорску заграничну політику єсть те, що она здобула ся раз на якийсь крок наперед на Балкані, добуваючи у султана дозвіл на поведене зелізничої лінії через Новобазарский Санджак з Митровиці до Сальоніки. Коли ся лінія стане справді побудована, тоді Австро-Угорщина одержить пряме полученє з сею пристанею. А що францускa конєорция заходить ся рівночасно також коло будови північно-грецкої зелізниці, то через те одержала би середна Европа пряме зелізниче полученє з Грециєю. Новобазарска зелізниця буде мати незвичайну вагу для розвитку торговлі нашої держави, а скріпить також підем економічного житя в Македонії, що лежить вже в інтересі султана. Заповідженє сеї лінії викликало велике роздратованє особливо в росийскій прасі, де коментовано єго як нарушенє дотеперішних умов з Росиєю на задержане status quo на Балкані. В виду сего підніс бар. Еренталь, що поведене сеї зелізничої лінії не можна уважати ані нарушенем росийско-австрийскої умови в 1897 р. яку заключено при вибуху грецко-турецкої війни для резиґнациї з обопільних територияльних здобутків на Балкані і додержаня дотеперішної політичної конфіґурациї на Балкані, ані не можна єї уважати також і нарушенем мірцштеґскої програми з р. 1900, до якої ся квестия зовсім не підходить. Тут не розходить ся о політичне status quo, але о природний розвиток нашої торговлі, який вимагав полученя розвиненої лінії босаньскої з турецкими зелізницями. В хвили розвитку всхідно-босаньских зелізниць прийшло прямо автоматично до полученя їх з лініями турецкими.

На поведенє сеї лінії мала впрочім Австро Угорщина повне право на основі берлїньского конґресу, який дозволив їй удержувати войскові залоги й вести комунікацийні лінії в Новобазарскім самджаку, що межує на полудне з Боснею. Що доси з сего через 30 літ не скористано, то тілько доказ неясної заграничної політики Австриї.

Бар. Еренталь впевнював також, що добутє сеї концесиї у султана зовсім не ослабить натиску Австро-Угорщини на Туреччину в справі переводжуваня македоньских реформ.

Не дивлячись на ті вияснення, росийска і францускa праса не перестають атакувати австро-угорского заграничного міністерства. Французский мін. справ загр. Пішон заявив в інтерву, що Франция всюди буде попирати Росию як свою союзницю, але рівночасно не видить швидких комплікаций з приводу Македонії. Французска праса атакує Австрию головно тому, що сей уступ єї дипльоматиї дає нове оружиє в руки росийским ультрареакцийним елементам та готов повалити і премієра Столипіна і мін. справ загр. Ізвольского, який уходить за людину ліберальних поглядів. По тім готова наступити в Росиї доба нової реакциї і терору, що французскій републиці зовсім не на руку.

„Реч“ довідує ся, що Австрию в квестиї новобазарскої зелізниці поперла у султана Німеччина, бо той шлях важний і для торговлі, а за те обі ті держави мають помагати султанови в єго опорі против реформ. Се дементують однак і німецкі і австрийскі круги дипльоматичні.

Як небудь із за сеї справи не повинно прийти до різкійшого конфлікту, то відносини Росиї до Австриї через неї дуже охолонуть. В

---

27)

ЗНАК ЧОТИРОХ.

Оповіданє — Конана Дойле.

(Дальше).

Одного вечера програв він більше як звичайно. Я сидів якраз в своїй хаті, коли він надійшов з капітаном Морстаном. Они оба були великі і нерозлучні приятелі та вертали на свої кватири. Майор аж не знав, що робити з причини своєї страти.

— Аж тепер мені вже конець, Морстане — сказав він. — Мушу подати ся у відставку; я зруйнований.

— Пусте, старий товаришу — сказав на то другий, поклепавши єго по плечи. — Та й мене добре натягнули, але —

Тілько й всего я зачув; але мені то набило ся в голову. В кілька днів опісля ходив майор Шольто понад заливом. Я скористав з тої нагоди і зачепив єго.

— Я просив би вас о раду, пане майоре — відозвав ся я.

— Щож такого, Смолю — спитав він, виймаючи циґаро з губ.

— Я хотів вас щось спитати, пане майоре. Кому поправді треба би віддати укритий скарб? Я знаю, де схований пів міліона, а що я сам не можу з того скористати, то я собі подумав, що було би поправді найліпше видати той скарб дотичній власти; може би мені за то скоротили час кари.

— Пів міліона, Смолю? — сказав він і аж рот отворив. При тім дивив ся остро на мене, як колиб хотів довідати ся, чи то правда.

— Авжеж пане — дорогі камені і перли лежать готові для кождого. А найдивнійше при тім єсть то, що дійстний властитель єсть прогнаний з краю і не має права власности, отже той скарб належить ся тому, хто перший по него прийде.

— Правительству, Смолю, правительству — сказав він. Але слова ті лиш якось на силу видобули ся з єго уст а я був вже майже певний, що маю єго в своїх руках.

— Отже ви тої думки, пане майоре, щоби я сказав о тім ґенерал-ґубернаторови? — спитав я зовсім спокійно.

— Передовсім не потребуєте ділати за поспішно, щоб опісля не прийшло ся вам каяти ся. Насамперед розкажіть мені, як має ся річ.

— Я розповів єму цілу історию з малими змінами так, що він не міг знати, де той скарб укритий. Коли я скінчив оповідати, він ані словом не відозвав ся, лиш стояв глубоко задуманий. По тім, як єму губи хвилями дрожали, міг я зміркувати, що в нім діяло ся.

— То дуже важна справа, Смолю — сказав він на конець. — Не згадуйте об тім нікому ані словом; небавком поговоримо о тім дальше.

В два дні опісля прийшов він і єго приятель капітан Морстан серед глухої ночи з ліхтарнею до моєї хати.

— Я хотів би, Смолю, щоби капітан Морстан почув тоту історию з ваших уст — сказав він.

Я повторив то, що вже єму розповів.

— Мені здає ся то можливе — запримітив він. — Щож ти на то, Морстане, чи взяти ся ним близше до тої справи?

Капітан потакнув на то головою.

— Послухайте, Смолю, — сказав майор, — мій приятель і я поговорили з собою та й договорили ся остаточно до того, що по праві ваша тайна не обходить правительство нічого, бо се єсть ваша приватна справа, в котрій ви очевидно маєте право ділати після вашої волі. Питанє тепер, що би ви за то жадали. Ми би не від того були, щоби заняти ся тою справою, колиб ми могли згодити ся на услівя. — Він старав ся говорити холодним, байдужним тоном, але очи єму сьвітили ся від зворушеня і жадоби.

— Е, що до того, мої панове, — відповів я також на око ніби спокійний, але у внутрі не менше зворушений, як они — то єсть лиш одна угода, яку чоловік в моїм положеню може робити. Жадаю від вас, щоби ви помогли нам видобути ся на волю, моїм тром товаришам і мені. Тоді приймемо вас до нашої спілки і відступимо вам пяту часть, котрою будете могли поділити ся.

— Гм! — сказав він. — Пята часть! То не велика принада.

— На кождого з вас припало би по пятьдесять фунтів штерлінгів.

— Але як же маємо вас випустити на волю? Таж то річ не можлива, чого ви жадаєте.

балканьских квестиях стріне ся відай тепер Росия в спілці з Франциєю і Анґлією против Австриї і Німеччини.

Угорска делеґация покінчила свої наради над буджетом окупацийних країв і приймила той кредит. В дискусиї деякі бесідники критикували адміністрацию Босни і Герцеговини; посли хорватскі жалували ся на адміністрацию окупованих країв. Дел. Зборай заявив, що супротив прасової борби против зелізниці в Санджаку, міністерство заграничних справ може числити на підпору зі сторони угорскої делеґациї. Мимо критики бесідник висказує спільному міністрови скарбу др. Буріянови признанє за веденє адміністрациї.

„Koeln. Ztg.“ доносить з Танґеру, що султан Мулей Гафід вислав до дипльоматичного тіла держав відозву, аби зробити конець розливови крови під Казаблянкою. В тій відозві виступає в острих словах против поведеня Французів.

Як звістно, арештовано в Мадриді перед кількома днями в почтовім уряді якогось анархіста в хвили, коли хотів відобрати лист, який мав звязь з заговором. Тепер доносять часописи, що дійстно був заговор на житє ішпаньского короля, а заговірники мали довершити замаху в часї заупокійного богослуженя за душу португальского короля. Анархісти наміряли іменно наближити ся до короля перебрані за сьвящеників і убити его. Арештовано дві особи, з котрих одна подає ся за професора семинариї, друга за сьвященика. Слідство в тій справі веде ся.

Португальскі часописи доносять, що король Мануель II. приймаючи депутацию Академії наук, обернув ся до професора Педрозо, котрий єсть републиканином, з слідуючими словами: „Скажете менї, що ви републиканин, добре; але ви приятель краю і на тій точці годимо ся“. По тих словах запросив король Педроза, аби его ще відвідав. — Правительство рішило вислати 300 вояків на поміч королївским войскам в Ґвінеї, занятим борбою з ворохобниками серед тамошних муринів. — Під закидом фабрикациї бомб арештовано в Лїсбоні двох людий, котрі спричинили експльозию в Сан Антоніо де Естреле. — Бувший міністер скарбу в кабінеті Франка, Мартіно Карвальо, виїхав з Португалії за границю.

Новинки.

Львів, дня 17-го лютого 1908.

— **Іменованя і Перенесеня.** Є. В. Цїсар надав віцепрезидентови суду краєвого у Львові Корнилови Зубрицкому при нагоді перенесеня его на его власну просьбу в сталий стан спочинку, титул радника Двору, а також надав інспекторови шкільному дрови Людмилови Ґерманови з нагоди перенесеня его на власне жаданє в тимчасовий стан спочинку титул радника Двору. — П. Намістник переніс комісаря повітового дра Леоп. Муссіля з Ярослава до Львова і практикантів концептових Намістництва Волод. Конкольняка зі Львова до Ярослава і Едв. Новака зі Львова до Сянока. — Гал. Дирекция почт і телеґрафів перенесла асистента почтового, Мих. Цьвікловского з Ланцута до Львова.

— **Товариство „Родина“** в Коломиї устрою на дохід убогої шкільної молодіжи (побіч заповіджених вже малих домашних вечерниць в днях 22 і 29 с. м в сали „Народного Дому“) дня 27 с. м. в сали Каси ощадности вечерниці з танцями при війсковій музиці. Запрошеня вже розсилають ся, а хто би не одержав, зволить звернути ся на адресу п. Лукавецкого секретаря суду в Коломиї. Вступ — за оказанем запрошеня — на салю 3 К, на ґалерию 2 К від особи.

— **Заупокійне богослуженє** за душу бл. п. Анатоля Вахнянина відбуде ся завтра, зі второк дня 18 с. м. о 9 год. рано в церкви Преображения. До вісти про похорон бл. п. А. Вахнянина мусимо тут ще додати, що в похороні взяли участь оба шефи краєві Є. Е. п. Намістник і Є Е. п. Маршалок краєвий та визначні личности з руских і польских кругів, а також депутация „Соколів“ в мундурах. По прощальній промові дра Копача при виносї тїла відспівав хор польского товариства співацкого „Лютня“ „Beati mortui“, а над могилою попращав покійника о. крил. Лежогубский іменем „Просьвіти“ і єї 38 філїй, півтора тисячки читалень з десятками тисячами членів, до основаня котрих і розвитку їх причинив ся немало покійник орґанізатор „Просьвіти“ і єї перший голова. Наконець попращав Покійника ще й проф. Роман Цеглиньский іменем директора, учителїв і учеників рускої ґімназиї; хор „Бояна“ заспівав відтак „Со сьвятими упокой“ а „Вічная память“ відспівана богословами, закінчила сумний обряд, віддавший сирій землици великого Покійника, по котрім позістає глубокий жаль у всїх, що его знали і уміли оцінити.

— **Дрібні вісти.** Засїданє комісиї господарско-промислової товариства „Просьвіта“ відбуде ся в середу дня 4 марта с. р. о 4 год. по полудни. — Розенберґа чи Розена, котрого арештовано у Львові за фальшиву криду, якої допустив ся в Арґентині, де мав склеп ювілерский, мають видати властям арґентиньским. Чутка, мов би він мав допустити ся розбійничого нападу на возного, котрий відносив гроші до банку, показала ся неправдивою. — Гр. Цецилїя Баденьова згубила онодги вечером під будинком театральним ковток з шафіром окруженим брилянтиками вартости 1500 К. — На ул. Коллонтая знайдено онодги 30 К готівкою. — Васїньский, против котрого в червни відбуде ся розправа і потягне ся мабуть дві неділї, не перестає думати о втечи мимо того, що сидить закований і що коло его келї стоїть як день так ніч специяльна варта. Онодги переловлено его письмо яке хотів він вислати до одного з своїх „добре знакомих“, взиваючи его, щоби его поінформував, які суть відносини в карнім заведеню. За то належить ся єму дисциплїнарна кара в виді посту або твердого ложа. — Звістний вломник і товариш втечі Шварцера і Васїньского, Шиптур, стане дня 25 с. м. перед судом присяжних. Разом з ним засяде на лаві обжалованях також якийсь Іґнат Шпріце. Прокураторня обжаловує обох о крадїж, кривоприсягу і вимушенє.

— **Скарб в скрині на поді.** З Будапешту доносять, що при нагоді буреня палати ґр. Форґач знайдено онодги на поді завинену в лахмоте деревляну скринку, в котрій знаходили ся цїнні папери вартости звиш пів міліона корон. Доходженя поліцийні виказали, що ті папери були власностию якоїсь Францїски Боше, своячки бар. Боше давнїйшого властителя тої палати, котрий в 1855 р. був президентом ради кошицкого намістництва. Власти взивають свояків пані Боше, щоби зголосили своє право до того скарбу, в противнім случаю часть з него припаде теперішному властителеви палати, а часть дістане ся фіскусови.

— **Для філятелїстів** або збирачів марок. Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів подає до відомости, що слідує: З днем 1 лютого 1908 отворено в заведеню центрального уряду надавчого для листів у Відни (Zentralbriefaufgabsamt Wien I/1, Postgasse Nr. 10, Parterre) окремий відділ, в котрім збирачі і торговцї марок можуть в буднї дни в урядових годинах купувати обігові австрийскі марки портові, ґазетові і листові, як також инші почтові предмети в ріжномовних виданях, призначені для ужитку публики. — Згадані предмети можна замовляти в сїм місци

— Зовсїм нї — відповів я. — Я вже все придумав собі в найменших подробицях. Одинокою перешкодою в нашій втечи єсть, що не можемо роздобути відповідної для нашої подорожі та й такого запасу поживи, котрий би вистав на довший час. В Калькутї або Мадрасї єсть досить малих вітрилових лодок або шалюп, котрі би дуже добре надали ся до нашої цїли. Постарайте ся для нас о таке судно, якого нам потреба; дайте нам в ночи сїсти на то судно і висадїть нас відтак на беріг на індийскім побережу. Тоді ваша часть угоди буде сповнена.

— Коби то лиш о одного розходило ся — сказав він.

— Або всї або анї один — відповів я. — Ми присягли собі, отже мусимо завсїгди спільно дїлати.

— Видиш, Морстане — сказав він — Смоль то словний чоловік. Не покине ся своїх приятелїв. Я гадаю, що можемо мати довіре до него.

— То нечистий інтерес — відповів тамтой другий — але правду кажеш, що гроші станули би нам дуже в пригоді уратувати наші патенти офіцирскі.

— Ну добре, Смолю — сказав майор, будемо вам о скілько можна помагати. Але передовсїм мусимо, розумів ся, провірити правду вашої історії. Скажіть менї, де схована скринка, а я возьму відпустку і в найблизшій місячній зміні поїду до Індиї, щоби справу розслїдити.

— Не так борзо — відповів я і став холоднїйший, чим більше запалював ся. Мушу насамперед знати, чи мої три товариші на то годять ся. Кажу вам, що у нас така постанова: чотири або нїхто.

— Пусте — відрубав він. — Що має трох якихсь чорних злодюгів до нашої угоди?

Отже, щоби не говорити богато, прийшло ще до других сходин, на котрих були вже Магомет Сінґ, Абдуллах Хан і Дост Акбар. Цїлу справу обговорено ще раз і остаточно прийшло до порозуміня між нами. Кождий з обох офіцирів мав одержати плян кріпости, в котрім було означене місце на мурі, в котрім був скарб схований. Майор Шольто мав поїхати до Індиї, щоби переконати ся, чи ми правду говоримо, але скринки не сьмів рушити. Відтак мав він малу шалюпу заосмотрити у всї потреби до дороги і вислати єї до острова Рутленд, де ми мали всїсти. Він сам мав опісля вернути знов до служби а капітан Морстан мав подати ся на урльоп. З ним мали ми зійти ся в Аґрі, подїлити ся остаточно скарбом і дати єму разом з его пайкою також і пайку майора. На то все зложили ми найторжественнїйші присяги, яку лиш дух людский може придумати а уста вимовити. Я не спав цїлу ніч, лиш сидів з чорнилом і папером, а коли вже свитало, виготовив я був два пляни, підписані знаком чотирох та іменами Абдуллаха, Акбара, Магомета і моїм.

Але моя довга істория певно вже навкучила ся вам, мої панове, і ви раді би мене чим скорше замкнути. Отже буду старати ся доповісти до кінця так коротко, як лиш можна. Той падлюка Шольто поїхав до Індиї і більше вже не вернув. Капітан Морстан показав менї небавком его імя на лїсті пасажирів якогось парохода. Его стрий був помер і лишив єму маєток; мимо того був він на стілько підлий, що обманув я як найпоганїйший спосіб пятьох людий. Небавком потім пішов Морстан до Аґри і переконав ся, що скарбу, як ми того сподївали ся, дійстно вже не було. Той злодюга вкрав був все, не сповнивши анї одного условія, під яким ми повірили єму тайну.

Від того дня жив я лиш длятого, щоби пімстити ся. Менї було байдуже про закон і шибеницю а лиш то одно менї в голові, щоби як вирвати ся, вислїдити Шольта і приложити єму ніж до горла. Навіть скарб в Аґрі вже не був менї так в голові як то, щоби на Шольті пімстити ся. Що я собі в житю постановив, то й завсїгди ще доси виконав. Але сим разом минуло богато літ, заким я дійшов до цїли. Одного дня, коли доктор Зомертон лежав недужий, знайшли вязні в лїсі якогось малого Андамана, котрий занедужавши тяжко, заволік ся був на самотне місце, щоби там умерти. Він був такий недобрий як тота гадина, але мимо того взяв ся я его лїчити, бо вже трохи знав ся на ліках і до кількох місяцїв поставив я его на ноги. Від тої пори був він дуже прихильний для мене; не хотів вже вертати до своїх лїсів, лиш все крутив ся коло моєї хати. Я научив ся трохи его мови а він ще більше мене полюбив.

(Конець буде).

також письменно, посилаючи рівночасно належитість відповідаючу вартости замовлених марок і належитість на оплачене пересилки з вартістними значками (лист поручений, грошевий або вартісна посилка). Єсли не надійшлась квота на оплачене посилки, або єсли переслана квота не вистане на оплачене, що ужиесь часть замовлених значків вартістних на оплачене посилки, або зменшить ся замовлене о квоту потрібну на оплачене посилки. — Замовляючий повинен у власнім інтересі подати виразно своє імя і назвиско, як також точну адресу (улиця, число дому). — Ґазетні марки видаєсь збирачам лише по їх уневажненю почтовим стемплем.

— **З зелізниць.** Рух особовий на шляху Тернопіль-Копичинці заведено 16 лютого поїздами ч. 3455 і 3456. — З днем 17 лютого заведено обмежений рух особовий на шляху Підволочиска-Потутори поїздом ч. 3313, а рух особовий межи Коломиєю а Городенкою заведено поки що лиш поїздами ч. 3953 і 3954. — На лінії Львів-Белзець заведено рух особовий з днем 15 с. м. поїздом 2213. — Межи Тернополем а Підволочисками заведено обмежений рух особовий дня 16 с. м. поїздами ч. 4, 12, 17, 11, 3 а з днем 17 с. м. заводить ся ще й рух поїзду ч. 75. — З днем 17 лютого почавши будуть приймати ся пересилки звичайні, котрих приймане здержано дня 10 с. м. на шляху Львів-Стрий і Переворск-Динів. — З днем 16 лютого піднято на ново рух поїздів на шляху Долина-Вигода поїздом ч. 1951 і на шляху Чортків Вигнанка.

— **Огні.** В місцевости Вилева, ярославского повіта, вибух дня 4 с. м. огонь в хаті господаря Якова Фрончека і згоріла хата вартости 400 кор. а в ній семилітний синок господаря. Двоє молодших дітий тяжко попекло ся. Причиною огню було то, що родичі лишили малі діти без дозору дома, котрі бавили ся сірничками і підпалили хату. — В Коломиї, як ми то вже коротко доносили, згорів дня 11 с. м. турбіновий млин Ґартенберґа і С-ки. Огонь повстав в долішній части, де турбінова машина, що чистила збіже, наслідком скорого обороту витворила в місци сильного тертя искру, від котрої заняла ся полова, а звідси продув воздуха розніс огонь на цілий 5-поверховий будинок. Вигоріло всьо так, що з цілого будинку лишити ся тілько стіни. Шкода, що перевисшає 1 міліон корон, була обезпечена в трех асекурацийних товариствах. Крім млина згоріла гарбарня і чотири приватні будинки.

— **Крадежі.** П. С. Л. ідучи оногди до товариства урядників при ул. Скарбківскій, поступив помолити ся до Преображеньскої церкви. Тут якийсь хлопець в студентскім мундурку — бо більше не було в церкви нікого — вкрав єму підчас молитви баранкову шапку і наробив тим старому чоловікови не лиш шкоди, але й сорому та невигоди, бо п. Л. мусів серед студени іти довший кусень дороги з відкритою головою. — На шкоду селянина Семчишина з Ясенівки, золочівского повіта, вкрадено пару кобил. Пошкодований повідомив телеґрафічно львівску поліцию, бо може бути, що злодій пустив ся з кіньми до Львова. — П. Йос. Крупіньскому при ул. Міцкевича ч. 18 вкрадено оногди з помешканя зимове пальто і шапку з кримских баранків, вартости 80 кор. — До шинку Лейзора Сіґаля, при ул. Казимирівскій добув ся в ночи злодій і вкрав два срібні годинники, чотири перстені і два срібні ланцушки.

— **Нещасливі пригоди.** Вчера около пів до 10 год. вечером вбігла до столяря Павла Пони, мешкаючого в жінкою Мариєю, літ 29 і синком на першім поверсі дому ч. 65, при ул. Городецкій служниця Тереса Гвоздик і принесла револьвер, котрий привіз її брат Андрій, що приїхав був з Прус і вступив зараз на службу до пекаря Чижека за візника. У столяря був під ту пору наречений Гвоздиківної, Петро Хоркавий. Він взяв револьвер з її рук і в тій хвили роздав ся гук а з крісла упала Мария Пона, котру поцілила куля в ліву грудь. Всі кинули ся ратувати нещасливу, котра стратила притомність. Завізвана стация ратункова відставила її до шпиталю. Стан її єсть дуже грізний, позаяк куля пробила наскрізь ліву половину легких. Доходженя поліцийні виказали, що була то лиш нещаслива пригода. — Дмитро Берездень з Глиньска, літ 28, котрий був занятий за топника при машині в олійні Сруля Патронташа в Жовкві, працюючи дня 6 лютого около пів до 1 год. в полудне при видобуваню вкопаної на 1 метер грубо в землю праси до витисканя олію, дістав ся внаслідок власної неосторожности під підвалину тої праси, котра єго так притиснула, що він на місци згинув. — Дня 3. лютого утопила ся в кернициі в Зубри Розалія Сажениця. Она ночувала у свого сина Михайла Спіля в Зубри а відходячи рано звідтам, впала до керниці і утопила ся. Говорять, що она доконала самоубийства, бо часто говорила о тім з причини, що сини не хотять їй дати удержаня. — При ул. Янівскій ч. 11 гріла ся оногди вечером коло печи 53-літна швачка Брониславa Пугальска. Нараз займила ся на ній одіж і зачала горити. На крик нещасливої один з сусідів прибіг їй на ратунок, але заким огонь на ній угасив, Пугальска вже так була попекла ся, що стация ратункова мусіла її в грізнім стані відставила до шпиталю. — При ул. Янівскій ч. 66 загоріли оногдашної ночи Маркус Маєр, єго жінка і троє дітий внаслідок заскорого затканя печи. Стация ратункова всіх відратувала. — У фабриці макаронів у Вільбель — як доносять з Берлина — машина до мішеня тіста урвала голову одній з робітниць.

Телеґрами.

Петербург 17 лютого. Цар приняв просьбу фінляндского ґен.-ґубернатора Ґерґардо о димісию. Наслідником єго іменований командант XXII. корпуса армії ґенерал кавалериї Бекман.

Мадрид 17 лютого. Міністерство справ заграничних оголосило ноту, в котрій наводить причини, які були рішаючі що до обсадженя Маршіки: магцен (марокканьске правительство) не держало ся угоди з 1894 р; треба було перешкодити тому, щоби ворожі племена не переходили на ішпаньску територию, а особливо конечна потреба зробити конець прибережному пачкарству. Нота повтаряє, що то зарядженє єсть лишь провізоричне. Ішпанія відкличе своє войско, скоро магцен сповнить приняті на себе обовязки.

Тегеран 17 лютого. Тутешний амбасадор турецкий від'їхав в четвер, відкликаний телеґрафічно до Константинопола. Урядоване єго обняв ґенер. Консуль з Батум.

Севілля 17 лютого. Король Альфонс приймив міністра війни і нараджував ся з ним в справі подій в Мархіці. Постановлено вислати до Марокка пів бриґади стрільців. Перший баталіон вийде з Альґезірас, другий з Севіллї. На случай комплікаций в Марокку король верне до Мадриду.

Лісбона 17 лютого. Правительство постановило вислати 300 вояків на поміч королівским войскам в Ґвінеї занятим успокоюванєм муриньскої ворохобні.

Лісбона 17 лютого. Арештовано тут під закидом виробляваня приладів вибухових двох людий, котрі спричинили вибух в Сан Антоніо де Естреля.

Ню-Йорк 17 лютого. Втікшого банкира Морзе арештовано в Еттуриї (в Арґентині) на основі двох подань, внесених против него з обжалованем доконаня крадежі. Суд полишив єго поки що на вільній стопі за кавциєю 20.000 долярів.

Вальпараізо 17 лютого. Прибула тут американьска фльота. На її повитане виступили президент републики і члени дипльоматичного тіла.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздков. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·20**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави руской 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвят.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).